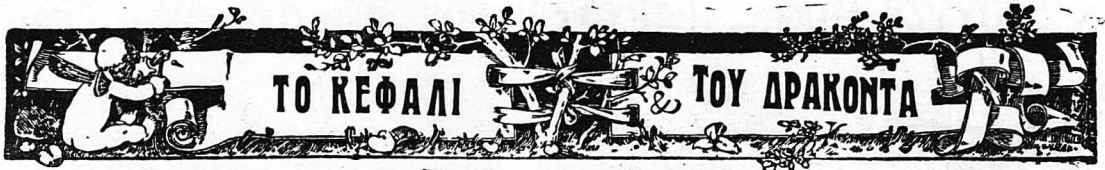

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλους)

— Καὶ τώρα φωνισέ με καὶ μένα, εἰπα στὸν Ἀσχητό. Τι συμβαίνει ἀκριβῶς; Τάχα κυριολοκτικῶς χαιμένα.
— Ὁ Ἀσχητός γαυγέλασε καὶ μου ἀποκριθῆκε:
— Δὲν κατάλαβε λογικὸν τίποτε;
— Ὁχι, μὴ τὴν πιστὴ μου.
— Ἄκουσε τότε...
— Ὅταν ἴδω ἔδω ὁ κ. Λιάκος καὶ μου κατάγγειλε τὴν κλοπὴ, ἢ ὑποψίες μου πηγαίνε ἀμέσως στοὺς ὑπαφῆτες του. Μὰ θύαν ἐπὶ τὰ στοὶ μέγαρό του καὶ ἐνεργῶς ἀνακρίσεις, κατάλαβα ἀμέσως πὼς οἱ ἐπαφῆτες ἦσαν ἀδῶοι. Ποῶς ἦταν τότε ἡ κλέψης; Ἡ ὁ ἴδιος ὁ τραπεζίτης, ποὺς ἔφευγε γὰρ ποῖο λόγο, ἢ ἡ γυναίκα του.
— Δολπὴ;
— Δολπὴν, κατέλαξε στὸ συμπέρασμα πὼς τὰ κομήματα τὰ ἔκλεβε ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό της ἢ κ. Λιάκου.
— Ἀδύνατον.

— Κι' ὅμως ἔτσι ἦταν. Ἐτσι εἶνε. Ἡ κ. Λιάκου ἔκλεβε τὰ κομήματα της. Ἄλλὰ γιατί; Τὸ μυστήριον δὲν ἦταν πειὰ καὶ πολὺ σκοτεινὸ γιὰ μένα. Μὴ κυρία ποὺ κάνει τέτοιες φρονοδοξίες, δὲν κλέβει ἀσφαλῶς γιὰ τὸν ἑαυτό της. Κάποιος τρίτος ὄψηχε σ' ἐμὲ αὐτὴ τὴν ἰδέαν. Κάποιος πρόσωπο, γιὰ τὸ ὅποιο ἐνδιαφερότανε ἢ κ. Λιάκου καὶ στὸ ὅποιο ἔδινε τὰ κομήματά της. Ἄφρο τοῦδῶσε προηγουμένως ὅλες τῆς τῆς οικονομίας. Τέτοιες ὑποθέσεις μοῦχουν τίχει ἀρκετῶς ὡς τώρα. Κατέλαξε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα πὼς ἢ κ. Λιάκου εἶχε πέσει στὰ νύχια κακοῦ ἐκδιστοῦ. Σ' αὐτὸν ἔδινε τὰ χρυσάκιά της. Γιατὶ ὅμως; Ἡ αὐτὴ τοῦ κλεισθὶ τὸ στόμα καὶ μὴ μαρτυρῆση κανένα μυστικὸ της, αἰσθηματικῶς φρασῶς; Αὐτὸ δὲν μορφοῦσα ἀνὰ τὸ ἔξω. Πάντως γιὰ νὰ δῶ ἂν ἢ ὑποψίες μου ἦσαν σωστῆς, ἔλαβα τὸ γνωστὸ παιχιδὶ τοῦ δαχτυλιδιοῦ ποὺ ἐκλάττη στὴν ἀρχὴ καὶ ἐπεστράφη κατ' αὐτὸν...

— Ναι, ναι, πὼς ἔγινε αὐτὸ πάλι;
— Ἀπλοῦστα, συνεννοήθηκα μὲ τὸ χρυσοχό καὶ τὸν ὄπισθρα νὰ πουλήσῃ στὸν κ. Λιάκου ἓνα δαχτυλιδὶ φρενίκο, ἐλαχίστης ἔξως, ἀντὶ 50—60 γρ. χρυσοῦ. Ἄν συμβαίνει ἔτι ὑποπεποιθῆκα, σκεφτήκα, τὸ δαχτυλιδὶ αὐτὸ θὰ κλειθῆ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἡ κ. Λιάκου θὰ τὸ κλέψῃ καὶ θὰ τὸ δώσῃ στὸν ἀνθρώπο της. Ἐκεῖνος θὰ πῆν γὰρ τὸ πουλήσῃ, ὃ ἀνακαλύψῃ πὼς εἶνε φρενίκο, θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν καὶ ἂν τῆς τὸ γυρῶσι πίσω.
— Ὅπως καὶ ἔγινε.

— Ἀκριβῶς. Τὸ σχέδιόν μου πέτυχε ἀπολύτως. Δὲν εἶχα πειὰ καμιά ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐνοχῆς τῆς γυναίκας τοῦ τραπεζίτου. Ἐνὰ ἔμεινε νὰ μάθω ὅμοια. Ποῖο ἦταν τὸ πρόσωπο ποὺ ἔξεβίαζε τὴν κ. Λιάκου. Ἀπὸ τῆς πληροφορίας ποὺ συγκέντρωσα σχετικὰ μὲ τὴ ζωή τῆς γυναίκας τοῦ τραπεζίτου, βεβαιώθηκα πὼς ἢ ἀτυχὴ αὐτὴ κυρία εἶχε τὸν τελευταῖο κερὰ σχέσεις μὲ κάποιον νεαρὸ κερὰ. Αὐτὸ μούφταν. Κατάλαβα πειὰ πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἐκδιστῆς της. Τέτοιες γκάρδες τῆς παθαίνουν συχνὰ ἢ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου. Συναντοῦν σ' ἓνα κομμικὸ κέντρο κάποιον νεὸ ἀγνωστὸ καὶ χωρὶς νὰ ἔξωρον ἀπὸ ποὺ κρατῆται ἢ σκοπία του, χωρὶς νὰ ἔξωρον τί λογῆς ἀνθρώπος εἶνε, γοητεύονται ἀπ' τὴν ὁμορφίαν του καὶ γέφτουν ἀπερισκεπτικὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ὅταν καταλάβουν τί λάθος ἔκαμαν, εἶνε πειὰ ἀργά. Ὁ ὅμοιος καὶ κομψὸς νεὸς γίνεται ἀπαιτητικότερος ἀπὸ μέρη σὲ μέρη, τῆς ἐκδίστης, τῆς γυνίαι, ἔξω Ἀφίδια κυρία, ποὺ λίγο ἔπεινε νὰ γοηστῆ ἔξ ἀπὸ μᾶς τέτοιας ἱστορίας. Ἐπῆρεσε λοιπὸν νὰ βρῶ καὶ νὰ μάσω μὲ κάθε τρόπο τὸ νεαρὸ κερὰ ποὺ ἔξεβίαζε τὴν κ. Λιάκου. Πῶς θὰ τὸν εἰδοῦσα ὅμως; Τόσο ἢ κ. Λιάκου, ὅσο καὶ αὐτὸς, θύξαν μάλ' ἢ τὴν ἀνάμειξ τῆς Ἀστυνομίας στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ καὶ θὰ προφυλαγόντουσαν. Ἡ κ. Λιάκου, ἀφροστῆ ἀπὸ τὸν τρόπο καὶ τὴν ἀπελπισίαν της, δὲν ἔβγανε καθόλου ἔξω. Ὁ νεὸς ὅμως ὃ ἀνεπιμονοῦσε νὰ τὴν δῆ, σκεφτήκα λοιπὸν νὰ παραφυλάξω ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρό τοῦ τραπεζίτη. Παραφυλάξαμε πράγματι καὶ πᾶσι με τὸ φῶς...

— Καὶ τὸ παιχιδὶ ἔκεινο τοῦ δεσμίματος τοῦ κορδονιοῦ τοῦ παπουτιοῦ τί ἐσήμανε;
— Ἄ, ἦταν πράγματι ἓνα ἔξωτο κλόπο τῆς κ. Λιάκου καὶ τοῦ νεοῦ. Γιὰ νὰ αἰὲ συναντῶνται ἔξω, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας, εἶχαν βρεῖ ἓνα πρωτότυπο τρόπο συνεννοήσεως. Ἡ κ.

Λιάκου ἀνέβαινε στὴν ταράτσα τοῦ μεγαρό, ὁ νεὸς ἔσκυβε σὲ ἀκαλύπια γιὰ νὰ δέσῃ ἄθην τὸ κορδόνι τοῦ παπουτιοῦ του καὶ μίλιον ἢ τοῦφρινε δῆ ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ.

— Πῶς;
— Διὰ μέσου τῆς σιδερένιας ὑδρορροῆς, φίλε μου. Ἐσπαρα τὸ κεφάλι μου ὅσο νὰ μαντέψω τὸ μυστικὸν τοῦς αὐτό. Ἡ ὑδρορροὴ ἀρῶζει ἀπ' τὴν ταράτσα καὶ κατεβαίνει ὀπίσω μαρὸς στὴν πόρτα τοῦ μεγαρό. Ἄγες σταθμῆς πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, κατὰλογησῶ σ' ἓνα κεφάλι μυθολογικοῦ τέρατος. Ἀπὸ τὸ κεφάλι αὐτὸ ποὺ μυθολογικῶς διακοντοῦς τρέχουν τὰ νερά τῆς βροχῆς ἀπ' τὴν ταράτσα στὸ πέζο-δοφίμο. Ἐσκαβε λοιπὸν ἢ κ. Λιάκου στὸ ἀνοιγμα τῆς ὑδρορροῆς πᾶσι στὴν ταράτσα καὶ μίλιονε στὸ νεὸ, ὁ ὅποιος κολοῦσε τὸ αὐτὸν στὴν ἄλλῃ ἀκρῇ, στὸ στόμα τοῦ δράκοντος. Ἐτσι τὰ λέγανε διαμύσια. Ἐτσι, εἰνεται, τοῦφρινε συχνὰ καὶ τὰ κομήματά της. Κατάλαβε; τώρα τὸ παιχιδὶ τοῦ δεσμίματος τοῦ κορδονιοῦ τοῦ παπουτιοῦ;
— Ἀπολύτως.

— Ὅταν μυστήρικα τί σπουδαῖο φῶς ἔλαξε ἢ ὑδρορροὴ, ἔβλα στὴν ταράτσα τοῦ μεγαρό, μὲ τὴν ἄδεια βέβαια τοῦ κ. Λιάκου, ἓνα χοροφύλακα. Ἡἔλα νὰ πᾶσι τὸν νεὸ σκαστὸν καὶ τὸ πέτυχα. Ὅταν πλησίασε στὴν πόρτα νὰ δέσῃ τὰ τὰ κορδόνι τοῦ παπουτιοῦ του, κόλλησε τὸ αἶμα του στὸ στόμα τοῦ κεφαλοῦ τοῦ δράκοντος τῆς ὑδρορροῆς καὶ εἶπε οὕτῳ:

— Εἰς' ἔξει;... Μ' ἀκούς;... Λίνα, εἰς' ἔξει;... Θὰ σοῦ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ... Θὰ τὰ πὸ ὅλα τοῦ ἄντρα σου...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάνῃς, ψηθῆσαι ὁ χοροφύλακας ἀπὸ πάνω καὶ τοῦφριζε τὸ δαχτυλιδὶ ποὺ τοῦ εἶχα δώσει, μέσα στὸ βέλο τοῦ φρενοῦ.

» Ὁ φίλος καὶ τὸ ἀπῆλαξε, τούτῳε πᾶσι τούτῃ καὶ... τὸν βάλουμε καὶ μεῖς στὸ χέρι.

— Ὑπέροχα, Ἀρχηγέ, καὶ τώρα τί θὰ κάμῃς;

— Ὁ ἀπελῶσο αἰθρο κίλιας τὸ νεὸ. Ἐπὶ πᾶσι ἔπειτα νὰ κατάρω τὰ κομήματα αὐτὸ τὸ χρυσοχό, στὸν ὅποιο τὰ πουλοῦσε καὶ θὰ τὰ παραδώσῃ στὸν κ. Λιάκου, λέγοντάς του ὅτι τὸ βρήκα μέσα σ' ἓνα ξεροπυλῶδο καὶ ὅτι ὁ λοποδότης ποῦπτανε μέσα στὸν παῖτι του καὶ τῶς ἔκαμαν ἔξω ἀνίστηκα. Ὁ κ. Λιάκου δὲν θὰ ἀνακολεντῆ νὰ πιστέψῃ τὸ πορμπὶ αὐτό. Κι' ἔτσι θὰ σκεπαστῆ ἢ ὑπόθεσις καὶ θὰ σώσωμε τὴν κ. Λιάκου. Σέχνας τὶ μου εἶπε τὴν ἡμέρα ποὺ πᾶγαμε στὸ μέγαρο; — «Ἐμπιστευομαι σὲ σὺς!». Τὰ λόγια της αὐτὰ εἶχαν τὴ σημασίαν τους. Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῇ ἢ ἀτυχὴ κυρία. Δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῆς κάμω ἓνα τόσο μεγάλο κερὰ. Τῆς ἀρκούν ἄλλοιστε αὐτὰ ποῦπτανε ὡς τώρα, μιλῶντας μ' ἓνα νεὸ παραλιμνιῶ. Ἐτσι εἶνε φίλε μου. Καληνύχτα!...

ΤΕΛΟΣ

ΞΙΤΙΚΟ!

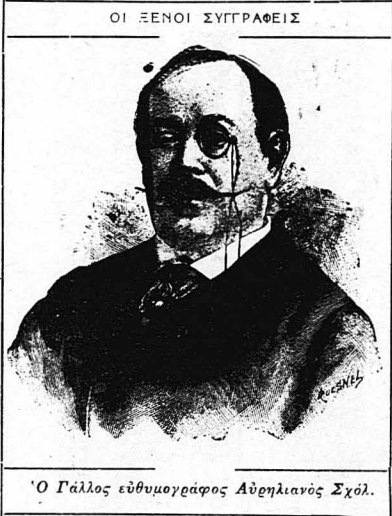
ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Χρῆσὸ μου ἀγορῆ, θέτριψεν ὁ πόνος; Ἡ ὄρφανὴ ἀγκαλιά μου σὲ γυρῶει μέσ' στὴ δοκιμασμένη μου καρδίαν. —φωλιὰ δίχως τῆ ἔσθη τοῦ πνευ. Γιὰ σὺλλογιόν! Πέρασ' ἔνας (λιού—

(χρόνος) τὸ στόμα μου γιὰ σὲ κορυφωλεῖται τοῦ μ' ἀφρησε νὰ πᾶς στὴν ξενι. καὶ ἀκούω τὸν κούφιον ἦχο τοῦ φρενί (τεία. (λιού.

Μέρα τὴ μέρα σώνονται τὰ χαιδία ποὺ γιόμωσαν γιὰ σὲ τὰ δύο μου χέρια καὶ ἔτσι σφιχτοδεμένα τώρα καὶ ἄδεια μοιάζουν σὲ τὰ λάθος μαχαίρια.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Ὁ Γάλλος εὐθυμογράφος Ἀδρηλιανὸς Σχολ.